

SÓC DE POBLE

Doncs, sí. Sóc de poble. En el nostre món globalitzat, en què formar part d'un grup de Whatsapp té més força, en la consolidació d'un sentiment de pertinença, que no pas haver nascut o viure en un espai geogràfic concret, pot semblar una excentricitat anacrònica identificar-se en funció de la tipologia de localitat on has crescut. I, tanmateix, sóc de poble i crec que això, en part, em defineix. Ni me'n sento orgullós, ni me n'avergonyeixo. Ni ho predico als quatre vents, ni me n'amago. Sóc de poble, com sóc home, professor de secundària o fill de cal Fuster, que són aspectes de la meua biografia que, sens dubte, m'han modelat la personalitat. De la mateixa manera que Narcís Comadira, en el seu poema *Jo*, comença per definir-se amb un contundent "Sóc mascle i gironí".

Tinc la sensació, però, que la meua és la darrera generació que pot fer, amb certa contundència, una afirmació com la del títol per autodefinir-se. Crec que avui, entre un nen –o un adolescent– de poble i un altre de ciutat, salvant algunes excepcions, no hi ha tantes diferències com fa trenta o quaranta anys. Tots dos juguen als mateixos jocs, consulten la *Viquipèdia*, miren els mateixos vídeos al Youtube, escolten la mateixa música, passen el juliol a la mateixa zona d'Irlanda per aprendre anglès, reben una sobreprotecció semblant per part dels pares i tenen les mateixes oportunitats per aprendre a tocar un instrument. Això no

vol dir que viure en un poble sigui com viure en una ciutat. Però és que viure en un lloc no marca, necessàriament, una identitat.

Haver-hi crescut, sí. Un pot ser de poble i viure a la ciutat, o ser de ciutat i viure al poble. La identitat es modela durant la infantesa i l'adolescència. Ser de poble, per als de la meua generació, vol dir haver fet molta vida al carrer, haver corregut per la serra, haver caigut uns quants cops de la bicicleta i haver-se barallat a cops de pedra amb els de la colla rival; vol dir haver crescut sense la possibilitat de passar desapercebut, perquè tothom et coneix; vol dir haver participat de la rumorologia local, de vegades com a difusor i d'altres com a víctima; vol dir haver hagut d'anar a estudiar fora.

És clar que, quan dic que sóc de poble i que mai no deixaré de ser-ne, cal aclarir que, concretament, sóc d'Alpicat, que és un poble que en vint-i-cinc anys ha triplicat la població i que s'ha omplert de veïns procedents de Lleida que segur que, en la seva majoria, són molt bones persones i alguns, fins i tot, s'han integrat en la vida associativa i cultural del municipi, però que, per més que s'hi esforcin, no són ni seran mai de poble, de la mateixa manera que jo, que fa vint anys que visc a la ciutat, no deixaré mai de ser d'Alpicat, on –la paradoxa gairebé mareja– cada vegada en queden menys que són de poble.

De reüll
per Llorenç Capdevila

